

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie Jakobova a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, právě když vyšlo slunce, přicházely k hrobu a říkaly si: „Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobu?“ A když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; byl však velmi veliký. Když vstoupily do hrobu, uviděly mládence sedícího po pravé straně, oděného bílým rouchem; i zděsily se. On jim ale řekl: „Neděste se! Hledáte Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného? Byl vzkříšen, není tady. Hle, místo, kam jej položili. Leč jděte a řekněte jeho učedníkům, i Petrovi, že jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, trásly se a byly bez sebe; ale nikomu nic neřekly, protože se bály.

Když vstal z mrtvých ráno prvního dne po sobotě, zjevil se nejprve Marii Magdaléně, z níž byl vyhnal sedm běsů. Ona to šla oznámit těm, kdo bývali s ním a nyní truchlili a plakali. Když ti uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili. Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. Ti to šli oznámit ostatním, ale ani jim nevěřili. Nakonec se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu. Káral jejich nedověru a tvrdost srdce, protože nevěřili těm, kdo ho viděli vzkříšeného. A řekl jim: „Jděte do celého světa a zvěstujte Evangelium všemu stvoření.“

(Marek 16,1–15)

Milí přátelé!

Když vyjde slunce, promění se celý svět. Cítíme, že noc je s konečnou platností pryč a že naplno začal den. Proměna světa však východem slunce nekončí. Dokud je slunce na obzoru, krajinu ještě přikrývá stín, jen tu a tam přerušen prvními zlatými pruhy světla. Ale slunce stoupá, a světlé pásy se slévají a jednolitý stín se rozpadá na stíny věcí. A slunce stoupá dál, a stíny se zkracují, světla na zemi přibývají.

Kristovo zmrtvýchvstání proměnilo svět. S konečnou platností byla přemožena smrt a odemčeny brány podsvětí. Avšak proměna světa tím neskončila. Teprve postupně se Kristovo slunce zvedalo nad obzor. Jeho učedníci se rozešli do světa a s nimi přibývalo světlých míst a ubývalo stínů. Ale kolik toho ještě zbývá, než bude Evangelium zvěstováno všemu stvoření! Ještě jsme nezvládli Krista přinést ani všem lidem, natož zvířatům, stromům, skalám, řekám, oblakům... Ještě zdaleka jsme se nenaučili s nimi všemi jednat a hovořit tak, aby od nás přijali Evangelium.

I naše vlastní duše je svět, nad který se teprve postupně zvedá Kristovo slunce. Kolik zákoutí našeho nitra je ještě zahaleno stínem, jak málo je míst, která jsou už doopravdy zalita světlem! Leč je to svět, v němž záleží na nás, kde se rozzáří světlo a kde zůstane stín. Každá myšlenka, představa, obava, náklonnost, tužba, s níž se setkáme na jevišti své duše, je nám zároveň výzvou ke zvěstování Evangelia: Vím a věřím i na tomto místě v sobě, že Kristus vstal z mrtvých, že spása je nám dána, že odpůrce je přemožen?

Krok za krokem zalévá Kristovo světlo náš vnitřní svět. Ale s každým nově osvětleným místem, s každým zmizelým stínem se my sami stáváme zdrojem Kristova světla. Krok za krokem se naplňujeme Evangeliem. Už nemusíme ukazovat, kde ve světě září světlo Kristovo, protože září z nás — lidem, zvířatům, stromům, skalám, řekám, oblakům... všemu stvoření.

Ano, budiž tak.

Milan Horák, 12. dubna 2020